

พะยอม

ชื่อเรียกอื่น : แคน (เลย), ยางหยวก (น่าน), กะยอม เชียง เชียง
เซี่ย (เชียงใหม่), พะยอมทอง (ปราจีนบุรี สุราษฎร์ธานี), ชะยอม
ดง พะยอมดง (ภาคเหนือ), สุกรม (ภาคกลาง), คะยอม ชะยอม
(อีสาน), ยอม (ภาคใต้), ชะยอม (ลาว), พะยอมแดง แคน พยอม

ชื่อวิทยาศาสตร์ : Shorea roxburghii G.Don

ชื่อวงศ์ : DIPTEROCARPACEAE จัดอยู่ในวงศ์ยางนา

ชื่อสามัญ : Shorea, White meranti

ลักษณะทั่วไป : ไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ผลัดใบ
มีความสูงประมาณ ๑๕-๒๐ เมตร เส้นผ่านศูนย์กลางของลำต้น
อาจยาวถึง ๓๐๐ เซนติเมตร เปลือกต้นมีสีน้ำตาลหรือสีเทาเข้ม
แตกเป็นร่องตามยาวและเป็นสะเก็ดหนา ส่วนเนื้อไม้มีสีเหลือง
ถึงสีน้ำตาล ลักษณะของต้นเป็นทรงพุ่มกลมสวยงามมาก แตกกิ่งก้าน
จำนวนมาก ถ้าหากปลูกในที่โล่งแจ้งและไม่มีพรรณไม้ใหญ่ชนิด
อื่นอยู่ใกล้ๆ เป็นต้นไม้ที่สวยงามโดยธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องทำการตัด
แต่งกิ่งแต่อย่างใด ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการเพาะเมล็ดและการตอน
กิ่ง ซึ่งในปัจจุบันพันธุ์ไม้ชนิดนี้กำลังเริ่มลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ โดย
สามารถพบได้ตามป่าเบญจพรรณแล้งและชื้น หรือป่าดิบแล้งทั่วไป
ทุกภาคของประเทศที่ความสูงจากระดับน้ำทะเล ๖๐-๑,๒๐๐
เมตร และดอกพะยอมยังเป็นดอกไม้ประจำจังหวัดกาฬสินธุ์
ด้วย

ช่วงเวลาการออกดอก : ช่วงเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์

สรรพคุณ/การใช้ประโยชน์ :

ดอก ช่วยบำรุงหัวใจ ใช้ผสมเป็นยาแก้ไข้ ใช้ทำเป็นยาหอมไว้แก้ลม
เปลือกต้น ช่วยแก้อาการท้องร่วง ท้องเดิน ใช้กินแทนหมาก
ช่วยแก้ลำไส้อักเสบได้ เปลือกต้นมีสีสาร Tannin มาก
สามารถใช้เป็นยาฝาดสมานแผลในลำไส้ได้ ช่วยสมานบาดแผล
ชำระบาดแผล ด้วยการนำเปลือกต้นนำมาฝนแล้วทาบริเวณ
บาดแผล